

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei”. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul Max Mallowan.

A murit în 1976.

AGATHA CHRISTIE

CEASURILE

Traducere din limba engleză de
ALINA-MIRELA DUMITRĂȘCUȚĂ

PROLOG

După-amiaza zilei de 9 septembrie s-a desfășurat la fel ca orice altă după-amiază. Nimeni dintre cei care urmau să fie implicați în evenimentele din ziua aceea nu ar putea spune că ar fi anticipat în vreun fel nenorocirea. (De fapt, cu excepția doamnei Packer de la casa cu numărul 47, de pe strada Wilbraham Crescent – o adevărată specialistă în premoniții, care obișnuia să își descrie ulterior pe larg presimțirile și stările de înfiorare. Însă doamna Packer, de la numărul 47, se afla la o distanță atât de mare de numărul 19 și era atât de puțin interesată de ceea ce se întâmpla acolo, încât i se păruse inutil să aibă vreo presimțire.)

Pentru Biroul de secretariat și dactilografie Cavendish, unde directoare era domnișoara K. Martindale, ziua de 9 septembrie fusese una mohorâtă, de rutină. Telefonul suna, dactilografele tastau cu spor, presiunea lucrului era de nivel mediu, nici mai mare, nici mai mică decât de obicei. Nimic nu atrăgea atenția în mod deosebit.

Până la ora 14.35, acea zi de 9 septembrie ar fi putut fi una ca oricare alta.

La 14.35 sună telefonul. Răspunse din biroul exterior Edna Brent, cu vocea ei obișnuită - însoțită de un găfâit ușor și un timbru nazal - în timp ce își plimba o pralină în gură.

- Da, domnișoară Martindale?

- Of, Edna, așa te-am rugat eu să vorbești atunci când răspunzi la telefon? Pronunță cuvintele *clar* și controlează-ți respirația.

- Îmi cer scuze, domnișoară Martindale.

- E în regulă acum. Doar știi: dacă vrei, poți. Trimite-o pe Sheila Webb la mine.

- Nu s-a întors încă din pauza de prânz, domnișoară Martindale.

- Aaa...

Domnișoara Martindale se uită la ceasul de pe birou: ora 14.36. O întârziere de exact șase minute. Sheila Webb se făcuse cam leneșă în ultima vreme.

- Trimite-o la mine când se întoarce.

- Bine, domnișoară Martindale.

Edna își readuse pralina pe centrul limbii și, sugând-o cu plăcere, își relua activitatea, dactilografiind mai departe paginile romanului *Iubire dezgolită* de Armand Levine. Scenele detaliate de erotism o lăsau rece - așa cum se întâmpla și în cazul celor mai mulți dintre cititorii domnului

Levine, în pofida tuturor eforturilor sale. Era un foarte bun exemplu al ideii că nimic nu poate fi mai anost decât pornografia plictisitoare. Deși coperte erau viu colorate, iar titlurile atrăgeau atenția, vânzările romanelor lui Armand Levine scădeau cu fiecare an, iar ultima notă de plată pentru dactilografiere îi fusese deja trimisă de trei ori.

Ușa se deschise și intra Sheila Webb, abia răsuflând.

- A întrebat de tine Sandy Cat, îi zise Edna.

Sheila Webb făcu o grimasă.

- Ce noroc am și eu... exact în ziua când s-a întâmplat să întârzii!

Își netezi părul, luă un carnețel și un creion, după care bătu la ușa directoarei.

Domnișoara Martindale, care era așezată la birou, ridică privirea spre tânăra care intra. Directoarea de la Biroul Cavendish era o femeie de vreo patruzeci de ani, extrem de eficientă în munca ei. Stilul pompadour în care își coafa părul roșcat-deschis și prenumele de Katherine îi aduseră fără întârziere porecla de Sandy Cat¹.

- Ai întârziat, domnișoară Webb.

- Îmi cer scuze, domnișoară Martindale. Veneam cu autobuzul, dar am prins un blocaj în trafic.

¹ Pisica blond-roșcată

– Întotdeauna e aglomerație la ora asta. Trebuia să ții cont de acest lucru. Apoi, făcând referire la o notiță din agenda ei, continuă: A sunat o anume domnișoară Pebmarsh. Are nevoie de o dactilografă la ora trei, la ea acasă. Și a insistat în mod deosebit să mergi tu. Ai mai lucrat pentru ea până acum?

– Nu îmi amintesc, domnișoară Martindale. În orice caz, nu în ultima vreme.

– Locuiește pe strada Wilbraham Crescent, numărul 19.

Făcu apoi o pauză, în așteptarea unei confirmări, însă Sheila Webb clătină din cap în semn că nu recunoștea adresa.

– Nu țin minte să mă fi dus vreodată acolo.

Domnișoara Martindale se uită la ceas.

– La ora trei. Ai timp să ajungi. Mai ai vreun angajament pentru după-amiaza asta? Ah, da... la profesorul Purdy de la hotelul Curlew, adăugă ea, uitându-se în agendă. La ora cinci. Ar trebui să te întorci până atunci. Dacă nu, o trimit pe Janet.

Îi făcu apoi semn că poate pleca, iar tânăra se întoarse în secretariat.

– Ceva interesant, Sheila?

– Încă o zi plictisitoare. Ceva treabă la nu știu ce băbuță de pe Wilbraham Crescent, apoi profesorul Purdy la cinci – numai nume din astea cumplite și

vechi de o sută de ani! Ce mult mi-aș dori să se întâmple și ceva palpitant...

Ușa de la biroul domnișoarei Martindale se deschise din nou și aceasta din urmă apărură în prag:

– Am găsit o notiță, Sheila. Dacă domnișoara Pebmarsh nu e acasă când ajungi acolo, mi-a zis să-ți transmit că poți intra, ușa nu e încuiată. Intră și mergi în camera din dreapta holului. Așteapt-o acolo. Ții minte, sau să îți notez pe ceva?

– Țin minte, domnișoară Martindale.

Directoarea se întoarse în „sanctuarul” ei.

Edna Brent se aplecă, scoțând cu grijă și în mare taină de sub scaun un pantof cam uzat și un toc cui care se desprinsese de talpă.

– Cum mai ajung eu acum acasă? se tângui ea.

– Ei, nu te mai plânge atât, vedem noi cum facem, interveni una dintre colege, după care își reluă lucrul.

Edna oftă și puse în mașina de scris o nouă foaie de hârtie.

Era plin de dorință. Cu mângâieri pasionale, îi sfâșie veșmântul de șifon care îi ascundea sânii și o întinse brutal pe canapea.

– La naiba! mormăi Edna, întinzând mâna după radieră.

Sheila își luă poșeta și ieși în stradă.

Datând de pe la 1880, Wilbraham Crescent era proiectul fantezist al unui arhitect devotat stilului victorian: un rând de case tip duplex și grădini așezate toate în semicerc, spate în spate. O idee care le-a creat multe dificultăți celor care nu erau familiarizați cu locurile. Cine venea dinspre arcul exterior nu reușea să găsească locuințele cărora li se asociaseră numerele mici, pe când cei care pătrundeau dinspre interior erau dezorientați cu privire la numerele mari. Casele erau bine îngrijite, aveau balcoane frumoase și impuneau un anumit respect. Modernismul își pusese foarte puțin amprenta asupra lor – cel puțin la nivelul fațadelor. Bucătăriile și băile fuseseră primele care suferiseră schimbări.

Casa cu numărul 19 nu se distingea în vreun fel de celelalte. Perdelele de la ferestre erau elegante, iar mânerul ușii principale era foarte bine lustruit. Câteva tufe de trandafiri străjuiau alea către intrare.

Sheila Webb deschise porțița și o luă înaintea pe alee. Sună la ușă, dar, cum nu primi nici un răspuns, după un minut sau două de așteptare apăsă pe clanță, intrând în casă conform instrucțiunilor primite. Ușa din dreapta holului – micuț, de altfel – era întredeschisă. Bătu cu delicatețe, stătu câteva clipe, după care intră. Era un salon obișnuit, destul

de frumușel, totuși excesiv mobilat – ar spune adepții modernismului. Singurul lucru ieșit din comun era numărul impresionant de ceasuri: o pendulă ticăind într-un colț, un ceas de porțelan de Dresda pe polița șemineului, un ceas pătrat, argintiu, pe masă, apoi unul din bronz aurit, modern, pe o etajeră din apropierea căminului, iar pe o măsuță lângă fereastră se afla un ceas micuț, de voiaj, într-o carcasă uzată din piele pe care stătea inscripționat într-un colț, cu litere aurii, aproape șterse, numele ROSEMARY.

Sheila Webb se uită oarecum surprinsă la ceasul de pe masă. Indica puțin peste patru și zece. Își mută apoi privirea spre cel de pe șemineu, care arăta aceeași oră. În clipa următoare tresări puternic, deoarece auzi un zbârnâit și un țăcănit venind de undeva de deasupra capului: dintr-un ceas de perete din lemn țâșni un cuc din spatele unei ușițe, anunțând tare și răspicat: „Cu-cu, cu-cu, cu-cu!” Tonul era atât de clar, încât suna aproape amenințător. Apoi cucul se retrase în căsuță, iar ușița se trânti cu putere. Sheila zâmbi ușor și înaintă spre colțul canapelei. Odată ajunsă acolo, se opri brusc, îngrozită.

Pe jos zăcea întins trupul unui bărbat. Avea ochii întredeschiși, cu privirea pierdută. Pe costumul de culoare gri-închis se putea distinge o pată întunecată, umedă încă. Cu o mișcare mecanică,

Sheila se aplecă asupra lui. Îi atinse obrazul – era rece. La fel erau și mâinile. Atinse și pata de pe haină, dar își retrase repede mâna, cutremurată de un fior.

Exact în acel moment auzi portița de afară deschizându-se și își întoarse instinctiv privirea spre fereastră; văzu o femeie înaintând grăbită pe aleea de la intrare. Sheila înghiți în sec – un gest cel puțin la fel de mecanic ca acela de dinainte. Stătu tîntuită locului, neputînd să se miște, nici să tipe – rămăsese pur și simplu încremenită, fixînd un punct din depărtare.

Ușa se deschise și intră o bătrînică înaltă, ținînd în mîna o sacoșă de cumpărături. Avea părul cărunt, pieptănat pe spate, iar irisul ochilor ei era colorat într-un albastru splendid. Privirea sa trecu însă peste Sheila fără să o observe. Când fata scoase un țipăt surd, mai degrabă un murmur, ochii mari și albaștri reveniră asupra ei, iar femeia întrebă cu o voce subțire:

– E cineva aici?

– Eu... e...

Sheila se întrerupse, deoarece bătrîna se îndrepta cu pași grăbiți spre ea, prin spatele canapelei. Apoi strigă:

– Nu, nu... nu călcați pe el! E mort...

CAPITOLUL I

RELATAREA LUI COLIN LAMB

1

Dacă ar fi să folosesc termenii oficiali, aș spune că pe data de 9 septembrie, la ora 14.59, mă aflam pe strada Wilbraham Crescent, îndreptându-mă spre vest.

Era pentru prima dată când mergeam pe aici și, ca să fiu sincer, eram dezorientat. M-am lăsat condus de o presimțire care mă tulbura cu fiecare zi mai mult, mai ales pentru că nu părea cătuși de puțin să se concretizeze. Așa sunt eu.

Voiam să ajung la casa cu numărul 61, dar puteam oare să o găsesc? Nu, se părea că nu. Am numărat consecutiv de la numărul 1 la numărul 35, după care am ajuns la capătul străzii Wilbraham Crescent, unde o alta, Albany Road, îmi bara drumul. Așadar, m-am întors. În partea de nord nu erau case, ci numai un zid. Iar în spatele lui se întindea un rând de blocuri moderne, în care intrarea

se făcea în mod evident de pe o altă stradă. Nu mi-au fost prin urmare de nici un folos.

M-am uitat la numerele pe lângă care treceam: 24, 23, 22, 21, Diana Lodge (probabil numărul 20; la porțița de la intrare se afla o pisică galbenă-roșcată care își spăla fața), 19. Iar de aici, de la numărul 19, ieși brusc o fată, care se năpusti fugind pe alee parcă mâncând pământul. Scotea un țipăt ascuțit, aproape inuman. Și imediat ce trecu de poartă, fata se ciocni de mine cu o forță atât de mare, încât aproape mă trânti jos. Mai mult chiar, se agăță de mine cu o disperare greu de descris.

– Ușurel, am zis eu, recăpătându-mi echilibrul și scuturând-o încet. Ușurel.

Fata se opri din țipat, dar continuă să mă țină strâns și începu să plângă cu sughițuri adânci.

Nu pot spune că am reacționat extraordinar de bine în fața situației cu care mă confruntam. Am întrebat-o dacă se întâmplase ceva. Dându-mi seama că tocmai rostisem o absurditate, am formulat altfel:

– Ce s-a întâmplat?

Fata trase adânc aer în piept.

– Acolo, înăuntru! mă informă, indicându-mi casa din spatele ei.

– Da?

– Zace un om pe podea... mort. Era cât pe ce să calce pe el.

– Cine să calce? De ce?

– Cred că... pentru că e oarbă. Și e sânge pe el, completă ea, coborând privirea și slăbind strânsoarea uneia din mâini. Și pe mine, am sânge pe mine!

– Într-adevăr, am remarcat. Acum am și eu, i-am zis apoi, semnalându-i petele de pe mâneca pardesiului.

Am oftat și am analizat în gând situația, după care i-am spus:

– Mai bine m-ai conduce înăuntru și mi-ai arăta despre ce este vorba.

Dar ea începu să tremure puternic.

– Nu... nu pot... nu mai intru încă o dată acolo.

– Într-adevăr, poate că ai dreptate.

M-am uitat în jur. Nu am găsit nici un loc potrivit în care să las o tânără pe jumătate leșinată. Așadar, i-am dat drumul ușor pe trotuar, sprijinindu-i spatele de grilajul de fier al gardului.

– Rămâi aici până mă întorc. Nu va dura mult. Va fi bine. Apleacă-te în față și sprijină-ți capul între genunchi dacă te simți rău.

– Cred... cred că sunt în regulă.

Vorbele ei nu erau prea convingătoare, dar nu am vrut să insist. Am bătut-o ușor pe umăr în semn de încurajare și am parcurs în grabă aleea